

Az értelmező mint eltagolt szerkezet típus*

Dolgozatomban a szakirodalom számára kihívást jelentő értelmezőt elemzem, egy, az eddigiek során figyelmen kívül hagyott szempontot, az eltagoláshoz kapcsolódó feldolgozó műveletet emelve a leírás központjába. Az elemzés során párhuzamba állítom a mondatzáró írásjellel eltagolt és a vesszővel elhatárolt bővítményeket, amelyeknek közös jellemzője, hogy az előző mondat szemantikai szerkezetébe integrálhatók, az adott mondat függőségi hálózatának egy csomópontjaként értelmezhetők, és csupán a konceptuális távolság mértékét tekintve különböznek egymástól.

Ha az értelmezőnek az eltagolt és elhatárolt bővítményekkel való összevetése során a morfoszintaktikai jelöltség jelentőségét is megvizsgáljuk, azt láthatjuk, hogy az értelmező és az értelmezett egyező inflexiójának funkciója nem más, mint hogy a két egység közötti viszonyt megkülönböztethetővé tegye a predikatív viszonytól, és az értelmező ezáltal megőrizze kidolgozó jellegét. Ennek alapján az értelmező besorolható az eltagolás és az elhatárolás tágran kezelt jelenségkörébe.

Kulcsszavak: értelmező, jelző, eltagolás, inflexió, predikatív melléknév, morfoszintaktikai jelöltség

1. Bevezetés

Jelen dolgozat az értelmezős szerkezettel (1) foglalkozik, és az eltagoláshoz kapcsolódó feldolgozó műveletet állítja a figyelem középpontjába.

(1) Hadsereget teremtettünk, ütőképeset. (MNSZ2)

Az értelmező jelenségét tárgyaló korábbi szakirodalmak és elemzések elsősorban az alá- és mellérendelés kategóriarendszerében vagy ahhoz képest próbálták meg elhelyezni a szerkezet típusot, illetve azt a kérdést igyekeztek eldönteni, hogy az értelmező és az értelmezett azonos morfoszintaktikai jelöltsége kapcsán valóban egyeztetésről beszélhetünk-e (vö. pl. Balogh 2003, 2004, Dér 2001, Jakab 1977, 1978, Károly 1958). Imrényi András (2017) ezzel szemben, a függőségi nyelvtan kategorizációs kérdéséről elfordulva a kontextualizálás fogalmával összefüggésben ragadta meg a műveleti oldalt (lásd még: Krizsai–Szabó 2019).

A jelen elemzés célja, hogy megalapozzon egy olyan felfogást, illetve kategóriarendszert, amely szerint a) az önálló elemi mondatban megfigyeltetett, de jelölten bővítmény típusú (esetragos, névutós) értelmező csak a konceptuális távolság mértékét tekintve különbözik a vesszővel elhatárolt értelmezőtől, ezért mereven nem választható el tőle, és b) mindkét szerkezet típus besorolható az eltagolás és elhatárolás tágran értelmezett jelenségkörébe.

* Az Információs és Technológiai Minisztérium ÚNKP-19-3 kódszámú Új Nemzeti Kiválóság Programjának szakmai támogatásával készült.

A következőkben az eltagolt bővítmények – vagyis a mondatzáró írásjellel elkülönített, de az előző mondat szemantikai szerkezetébe integrálható és az adott mondat függőségi hálózatának egy csomópontjaként leírható bővítmények – fogalmának ismertetése után amellet érvelek, hogy a mondatzáró írásjellel eltagolt és a vesszővel elhatárolt bővítmények között csupán skaláris különbséget feltételezhetünk, majd párhuzamot vonok az értelmező, illetve az eltagolt és elhatárolt bővítmények között.

Dolgozatom az értelmezős szerkezetet funkcionális kognitív nyelvelméleti keretben ragadja meg, a függőségi és a konstrukciós nyelvtannal összeegyeztethető módon (l. Imrényi 2017). Az elemzett példák többsége a Magyar Nemzeti Szövegtárból (a továbbiakban: MNSZ2) származó, célzott kereséssel nyert valós nyelvi adat. A dolgozatban szereplő korpuszadatokat esetenként ugyanakkor a szemléltetés, illetve a magyarázat érdekében módosított formában is elemzem.

2. Eltagolt bővítmények

Az *eltagolt kifejezés* terminust az olyan bővítmények megnevezésére használom, amelyek az őket megelőző elemi mondattól¹ (a továbbiakban: a bázismondattól) mondatzáró írásjellel elválasztva állnak, de az interpretált jelenet egy újabb körülményének vagy szereplőjének jelölőjeként a bázismondat szemantikai szerkezetébe integrálhatók, illetve megfeleltethetők a bázismondaton belüli függőségi hálózat egy csomópontjának. Például:

(2) Éjfél után volt vége a taggyűléseknek. Mindig. (MNSZ2)

A bázismondatot követő elemi mondatban az eltagolt bővítmény egy olyan folyamatot elaborál, amely az adott szerkezetben nincs explicit módon megjelenítve. Ez a művelet egy olyan sémát aktivál a szintaktikai konstrukció feldolgozása során, amely szerint a bővítmény (pl. a (2)-ben a *mindig* szabad határozó) részletezi az igei (vagy igei természetű) alaptag által jelölt folyamat valamely körülményét. Ennek a sémának az aktiválása idézi elő azt, hogy a megértés során az adott szerkezetben kifejtetlenül maradt folyamatot keresi a befogadó – vagyis a (2) esetében például azt, hogy mi az, ami *mindig* volt, van vagy lesz –, és ezt a már feldolgozott és megértett szövegelőzményben (a bázismondatban) fogja megtalálni.

Az eltagolt bővítmények tehát egy körülményt vagy egy szereplőt előtérbe állítva a bázismondat elaboráltabb változatát hozzák létre (vö. Langacker 2016), mivel megértésükhöz szükséges a bázismondatban megjelenített folyamat újbóli aktiválása. Az eltagolt bővítmények által kezdeményezett (ismételt) feldolgozás azonban nem azonos a korábbival, hiszen a bővítmény újrakontextualizálja a korábban megértett jelenetet – tehát a jelentéseket össze kell egyeztetni. A kiindulópontként szolgáló bázismondatnak az elaborációt megvalósító eltagolt bővítmény jelentésével való kiegészülése sztrátum-szubsztrátum viszonyban modellálható; a kiegészülés során egy magasabb szintű struktúra jön létre (Langacker 2016).

¹ Elemi mondat alatt azt az egy közlési aktus kifejezésére alkalmas nyelvi kifejezést tekintem, amely „egy elemi jelenetre irányítja a figyelmet, [és] prototipikus esetben tartalmazza egy lehorgonyzott folyamat ábrázolását” (Tolcsvai Nagy 2017: 1063).

3. Eltagolt és elhatárolt bővítmények

A mondatzáró írásjellel eltagolt bővítményekhez hasonlóan a vesszővel elhatárolt bővítmények esetében is az előttük álló tagmondat által megjelenített elemi jelenet valamilyen (kisebb) fokú lezártaságáról beszélhetünk. Például:

(3) Büszke is voltam, nagyon. (MNSZ2)

Az elhatárolt bővítmények újraaktiváló jellegére utal az is, hogy a vessző tipikusan halmozott (mellérendelő viszonyban álló) mondarészeket választ el egymástól. Ehhez képest az elhatárolt bővítmény ritkább: nem számít tipikusnak egy olyan hozzátoldott kidolgozó bővítmény, amely a vessző előtt álló (tag)mondat függőségi hálózatában egy csomópontnak feleltethető meg (lásd pl. OH: 342 és OH: 347). Ez a fajta elhatárolás tehát kevésbé megszokott, ezért feltűnőbb eljárás, az ilyen típusú szerkezetek pedig szemantikai szempontból jelöltebbek a tipikusabb szerkezetekhez képest.

Az eltagolt (mondatzáró írásjellel elkülönített) és az elhatárolt (elemi mondaton belüli) bővítmények feldolgozása esetében egyaránt újraaktiválás történik, és mindkét megoldás a formai oldalon jelzi a művelethez kapcsolódó nagyobb fokú pragmatikai tudatosságot, azaz a nagyobb mértékű mentális erőfeszítést (vö. Tátrai 2017: 1040–1041). Ez arra enged következtetni, hogy a mondatzáró írásjellel eltagolt és a vesszővel elhatárolt bővítmények között csupán skaláris, a bázismondat és a bővítmény közötti konceptuális távolság mértékének megfelelő különbséget kell feltételeznünk. Ezt a feltételezést támasztja alá az is, hogy további „nyereségként” mindkét szerkezet típus esetében szóba jöhetnek más funkciók is – ezeket ismertetem röviden a következőkben.

3.1. Az eltagolt és elhatárolt bővítmény mint önálló figyelmi keret

Az eltagolt bővítmények a formai oldalon jelölten önálló egységként vannak megjelenítve, így egyszerű kidolgozó bővítményekből az elemi mondatot reprezentáló kifejezéseké lépnek elő. Az eltagolt, illetve az elhatárolt bővítmény elkülönítésével a megnyilatkozó reflektál arra, hogy ezek a körülmények önmagukban bírnak akkora jelentőséggel, hogy önálló figyelmi ablakot képezzenek (a figyelmi keretéről lásd pl. Chafe 1994, Langacker 1987, Talmy 1996 és 2000).

Az önálló figyelmi keret létrejöttének oka lehet például, hogy a megnyilatkozó valamely információt szándékosan hangsúlyoz (pl. az újszerűsége miatt). Tehát az eltagolás és az elhatárolás utalhat arra – vagy lehet az eredménye annak –, hogy sem a bázismondat, sem pedig az eltagolt vagy elhatárolt bővítmény nem volt az előzetes közös tudás/feltételezés része.

(4a) Nagyjából minden leküzdhető nevetgélve.

(4b) Nagyjából minden leküzdhető. Nevetgélve. (MNSZ2)

(4c) Nagyjából minden leküzdhető, nevetgélve.

A (4a)-nak van egy olyan lehetséges (de legalábbis nem kizárható) jelentése, amely szerint az a tény, hogy nagyjából minden leküzdhető, a diskurzusban részt vevők közös tudásának a

részét képezte. A 'nehézségek leküzdhetők' ebben az esetben témának tekinthető, és új információval csupán az szolgál, hogy ez *nevetgélve* tehető meg, a könnyedség az eszköze. Ezzel szemben a (4b) és a (4c) esetében az elkülönítés oka lehet például az, hogy a bázismondat maga sem volt része az előzetes közös tudásnak (a megnyilatkozó ezt az adott pillanatban fogalmazta meg következtetésként), ezért kap helyet önálló figyelmi ablakban mind a bázismondat, mind az eltagolt, illetve elhatárolt bővítmény.

3.2. Egy folyamat – több kiterjesztő szerepű operátor

A kiterjesztés művelete egy állítás érvényességét bővíti az előzetes tudáshoz képest (a kiterjesztésről l. Imrényi 2017: 720–725). Például kiterjesztő kifejezés a *mindenki eljött* szerkezetben a *mindenki*, a *többször is eljött* szerkezetben pedig a *többször is*. Imrényi (2013: 81) megállapítja, hogy egy elemi mondatban csupán egy kiterjesztő kifejezés kaphat helyet. Eszerint a befogadó az (5a) esetében már adottnak veszi azt, hogy 'mindenki eljött' (valahányszor, legalább egyszer), és a *többször is* terjeszti ki a mondatban szereplő állítás érvényességét. Az (5b)-ben pedig a *többször is* alkotja az előzetes tudás részét, és a *mindenki* áll kiterjesztő viszonyban az *eljött* magmondatdal.

- (5a) Mindenki többször is eljött. (Imrényi 2013: 81)
- (5b) Többször is mindenki eljött. (Imrényi 2013: 81)
- (5c) Többször is eljöttek. Mindenki.
- (5d) Mindenki eljött, többször is.

Az eltagolás vagy az elhatárolás – az önálló figyelmi ablakban való megfigyeltetés révén – lehetővé teszi, hogy egy állítás érvényességét egyszerre több határozóval terjesszük ki. A több határozó révén több olyan körülmény jeleníthető meg, amely korábban nem volt része a közös tudásnak. Az (5c), illetve az (5d) esetében feltehetőleg mindkét határozó viselkedhet kiterjesztő operátorként, és egyik sem képezi feltétlenül a résztvevők előzetes tudásának részét. Míg az (5d) esetében a két operátor a bázismondaton belül működik (még ha nem is egyforma kohezivitással), addig az (5c) eltagolással megvalósított kiterjesztő művelete csak közvetetten, a folyamat újraaktiválásával vonatkozik az *eljöttek* magmondatra (amely tehát nem közvetlen operandum).

3.3. A felülíró bővítmény elkerülése

Az eltagolással, illetve az elhatárolással elkerülhetővé válik, hogy egy bővítmény felülíró szerepbe lépjen, vagyis aszimmetrikus viszonyba kerüljön operandumával, meghatározva ezáltal annak közlési funkcióját (Imrényi 2017: 726–730). Például a (6a)-ban a két határozó típusú bővítmény közül az egyik felülíró operátorként korlátozza a másik bővítmény, illetve az egész mondat jelentését. Ebben az esetben eltagolás, elhatárolás vagy valamilyen kötőszó (l. (6c)–(6d)) szükséges ahhoz, hogy a mondat arról szóljon, hogy ez a valaki jól és a nulláról tanít, ne pedig arról, hogy a nulláról ugyan jól tanít, de esetleg a haladó szintű tanulókkal már kevésbé tud megfelelően foglalkozni (vö. (6b)).

- (6a) Abszolút a nulláról tanít, jól. (MNSZ2)
- (6b) Jól tanít a nulláról. / Jól a nulláról tanít. / A nulláról tanít jól. / A nulláról jól tanít.
- (6c) A nulláról tanít, jól.
- (6d) A nulláról és jól tanít.

Természetesen nem állítom, hogy a határozók eltagolásának vagy elhatárolásának esetében meg lehet állapítani, hogy ezeknek pontosan milyen pozíciójuk „lett volna” a bázismondatokban, ha nem tagolódnak el tőle. Éppen ezért nem tartom célravezető módszernek, ha megpróbáljuk „visszailleszteni” ezeket a bővítményeket a bázismondatba. Az elemzés során csak a bővítmények és a bázismondat bizonyos (akár az egész folyamatra, akár annak csupán valamely körülményére vonatkozó) elemei között lévő szemantikai viszonyt tudjuk megállapítani. Jelen esetben azonban a (6b) példában megfigyelhető, hogy a *jól* módhatározó a bázismondatban semmilyen pozícióban nem tudna kötőszó nélkül a mondat ugyanazon részével vagy részeivel olyan szemantikai kapcsolatot létesíteni, mint amelyet eltagolt vagy elhatárolt szerkezetként létesít.

4. Az értelmező mint eltagolt vagy elhatárolt bővítmény

Az eddigiekben tárgyalt elhatárolt és eltagolt szabad határozókhöz képest, amelyek az elemi mondaton belüli határozói bővítményével azonos formában tagolódnak vagy határolódnak el, az értelmező esetében mindig van morfoszintaktikai jelöltség, amely felismerhetővé teszi a műveleti viszonyt, az értelmezettel való kapcsolatot, illetve ezzel összefüggésben szófajváltásról is beszélhetünk.

- (7a) Hadsereget teremtettünk, ütőképeset. (MNSZ2)
- (7b) Hadsereget teremtettünk. Ütőképeset.
- (7c) Hadsereget teremtettünk. Ütőképes.

A (7a)–(7c) alternatív konstruálási módok összevetése során a morfoszintaktikai jelöltség jelentőségét megvizsgálva azt láthatjuk, hogy a (7a) és a (7b) esetében éppen ez a viszonyrallal (a példákban a tárgyeset ragjával) történő jelöltség teremti meg annak a lehetőségét, hogy az elkülönítve megjelenített tulajdonság, az ütőképesesség ‘tulajdonság’ jelentésű bővítményként, ne pedig lehorgonyzott folyamatként (lásd (7c)) legyen megfigyeltetve egy új elemi mondatban. A (7c)-ben a ragtalan *ütőképes* kifejezés predikatív melléknév, tehát a tulajdonsághordozást időben lehorgonyzott folyamatként ábrázoló bővítmény (Imrényi 2017: 711–712). A (7a)-ban és a (7b)-ben szereplő tárgyragos kifejezések azonban az *ütőképes* értelmező kidolgozó jellegét megőrizve műveletet végeznek el az elemi mondaton, tovább elaborálják a tárgyi viszonyban megjelenített szereplőt éppúgy, mint egy szokványos ‘tulajdonság’ jelentésű bővítmény. Tehát az értelmező és az értelmezett inflexiója azért egyezik meg, mert egyformán kezeljük őket: a tagok ugyanabba a függőségi viszonyba lépnek be, azonos diskurzusreferenssel rendelkeznek, a szövegvilágnak ugyanazon feldolgozott szereplőjét jelölik. Az egyező inflexió tehát következménye annak is, hogy a (7a)–(7b) példákban az eltagolt értelmező a tulajdonságon keresztül egy dolgot tesz elérhetővé (metonimizációval). Az teszi az értelmezős szerkezetet a

más típusú eltagolt és elhatárolt bővítményekkel egyenértékűvé, hogy esetében a számbeli (és birtokosságbeli) azonosság, valamint az azonos esetjelölés nem csupán referenciális azonossággal jár együtt, hanem azonos függőségi viszonyral is.

Más eltagolt bővítményeknél (például egy eltagolt határozónál vagy tárgynál) a predikatív viszonytól való eltérés jelölése nem szükséges, ám egy eltagolva álló, névelő és viszonyrag nélküli melléknevet egy névszói állítmányból álló önálló mondatként, önálló jelenetként értelmezne a befogadója. Ugyanis ha egy kifejezés a formai oldalon (írásjellel, illetve prozódiaiával) jelölten önálló egység, akkor amennyiben lehetséges, szemantikailag is önálló egységként értelmezzük. Mivel például egy eltagolt határozó (vö. pl. (2)) esetében nem lehetséges az önálló egységként való értelmezés, nem szükséges az ettől való eltérés jelölése sem; a *mindig* időhatározót a befogadó nem tudja önálló, lehorgonyzott folyamatként értelmezni, ezért a hozzá tartozó folyamatot szükségszerűen az előtte álló elemi mondat folyamatában fogja megtalálni.

(2) Éjfél után volt vége a taggyűléseknek. Mindig. (MNSZ2)

A viszonyraggal történő jelöltséghez hasonló funkcióval bírhat az episztemikus lehorgonyzás művelete, a névelős szerkezet is. Ha a bázismondat szereplőjét ki akarjuk dolgozni egy eltagolt vagy elhatárolt bővítménnyel, viszont a szereplőt jelölő kifejezésen nincsen esetrag, tehát azzal nem jelölhetjük, hogy a bővítmény kidolgozó jellegű, akkor a névelő szolgál az értelmezett-értelmező viszony feldolgozását segítő kontextualizációs utalásként.

A (8a) és a (8b) összevetésével megfigyelhetjük, hogy ha a *győztes* kifejezés határozott névelővel lehorgonyzódik, akkor megfeleltethető lesz az előző elemi mondaton belüli függőségi hálózat alanyi pozícióban álló csomópontjával, tehát koreferenciaviszony létesül. Ugyanakkor a (8a)-ban a névelőtlen *győztes* kifejezést predikatív melléknévként értjük meg, amely a folytonos diskurzustopikot jellemzi.

(8a) Ott van a fiú. Győztes.

(8b) Ott van a fiú. A győztes.

(9a) Nem lány jött vele, hanem fiú. Egy magas.

(9b) Nem lány jött vele, hanem fiú. Magas.

(9c) Nem lány jött vele, hanem egy fiú. A magas.

A névelők azonban (a lehorgonyzás mint művelet összetettségének megfelelően) nem ugyanolyan módon teszik felismerhetővé a referenciális azonosságot, mint a viszonyragok vagy a szám- és birtokjelek. A névelők is képesek jelölni, hogy nem predikatív viszonyról van szó, de az értelmezett és az értelmező lehorgonyzása nem szükségképpen azonos jellegű, mivel a két kifejezés ugyanannak a diskurzusreferensnek két eltérő feldolgozását adja. Így az is lehetséges, hogy az egyik tag névelőtlen, vagy a két tag eltérő típusú névelővel lehorgonyzódik le (l. (9a)–(9c)).

5. Összegzés

Elemzésem célja az értelmezős szerkezetek újszerű megközelítése és ezen keresztül annak bizonyítása volt, hogy a figyelemirányítási művelet hasonlósága alapján az értelmező beilleszthető az eltagolás szerkezet típusai közé. Ezzel a dolgozat egy olyan elemzés lehetőségét kínálta fel, amely szerint az értelmező nem képez önálló kategóriát a függőségi viszonyokon belül, vagyis nem egyfajta mondatrészként értelmezhető.

A fenti elemzés szerint az értelmező morfoszintaktikai jelöltségének a kontextualizáló viszony felismerhetővé tétele csak az egyik lehetséges funkciója; a másik funkciója az, hogy általa megkülönböztethetővé válik a viszony az adott tulajdonságnak a predikatív, önálló elemi mondatban történő kidolgozásától. Az értelmezőt a morfoszintaktikai sajátossága részben megkülönbözteti az egyéb eltagolt és elhatárolt bővítmenyektől, részben azonban éppen emiatt illeszkedik be az eltagolt és elhatárolt, további elaborációt megvalósító szerkezetek közé. Az értelmezős szerkezetek ezen kifejezéseken belül olyan esetet képeznek, amelyben kidolgozó jellegük az inflexiójuk révén őrződik meg.

Hivatkozott szakirodalom

- Balogh Judit 2003. Az értelmezős szerkezetek helye a szintagmák között I. *Magyar Nyelvőr* 127(4): 456–471.
- Balogh Judit 2004. Az értelmezős szerkezetek helye a szintagmák között II. *Magyar Nyelvőr* 128(1): 68–83.
- Chafe, Wallace 1994. *Discourse, consciousness and time. The flow and displacement of conscious experience in speaking and writing*. Chicago–London: The University of Chicago Press.
- Dér Csilla Ilona 2001. Értelmezek, azaz azonosítok? Az értelmezős szerkezetben belüli grammatikai viszonyról. *Magyar Nyelv* 97(1): 77–82.
- Imrényi András 2013. *A magyar mondat viszonyhálózati modellje*. Nyelvtudományi Értekezések 164. Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Imrényi András 2017. Az elemi mondat viszonyhálózata. In Imrényi András – Kugler Nóra – Ladányi Mária – Markó Alexandra – Tátrai Szilárd – Tolcsvai Nagy Gábor: *Nyelvtan*. Budapest: Osiris Kiadó. 664–770.
- Jakab István 1977. Az értelmező és az értelmezett szószerkezeti viszonya. *Magyar Nyelvőr* 101(1): 9–19.
- Jakab István 1978. Igen, az értelmező mellérendelés. *Magyar Nyelvőr* 102(3): 293–298.
- Károly Sándor 1958. *Az értelmező és az értelmezői mondat a magyarban*. Nyelvtudományi értekezések 16. Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Krizsai Fruzsina – Szabó Gergely 2019. Az értelmezős szerkezet lehetséges kategorizációja beszélnyelvi adatok alapján. In Laczkó Krisztina – Tátrai Szilárd (szerk.): *Kontextualizáció és metapragmatikai tudatosság*. Budapest: ELTE Eötvös József Collegium. 195–212.
- Langacker, Ronald W. 1987. *Foundations of Cognitive Grammar. Volume I. Theoretical Prerequisites*. Stanford, California: Stanford University Press.
- Langacker, Ronald W. 2016. Baseline and elaboration. *Cognitive Linguistics* 27(3): 405–439.
- OH = Laczkó Krisztina – Mártonffy Attila 2006. *Helyesírás*. Budapest: Osiris Kiadó.
- Tátrai Szilárd 2017. Pragmatika. In Imrényi András – Kugler Nóra – Ladányi Mária – Markó Alexandra – Tátrai Szilárd – Tolcsvai Nagy Gábor: *Nyelvtan*. Budapest: Osiris Kiadó. 899–1058.
- Talmy, Leonard 1996. The windowing of attention in language. In Shibatani, Masayoshi – Thompson, Sandra. (eds.): *Grammatical constructions. Their form and meaning*. Oxford: Oxford University Press. 235–287.

Talmy, Leonard 2000. *Toward a Cognitive Semantics. Volume I. Concept Structuring Systems*. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press. 257–309.

Tolcsvai Nagy Gábor 2017. Fogalomtár. In Imrényi András – Kugler Nóra – Ladányi Mária – Markó Alexandra – Tátrai Szilárd – Tolcsvai Nagy Gábor: *Nyelvtan*. Budapest: Osiris Kiadó. 1063.

ROSKÓ MIRA
Eötvös Loránd Tudományegyetem
mirarozsa@gmail.com